

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od P. Ł. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 39.315,66 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w skali roku od dnia 22 marca 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 36.401,73 zł oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie co do kwoty 2.897,38 zł od dnia 22 marca 2017 roku do dnia zapłaty. Sąd pierwszej instancji zasądził też od P. Ł. na rzecz powoda kwotę 535,84 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania i orzekł o przyznaniu na rzecz pełnomocnika z urzędu pozwanego zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (wyrok k. 82).

Wydając swoje orzeczenie Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 29 października 2014 roku została pomiędzy stronami zawarta umowa kredytu konsumpcyjnego w kwocie 41.614,65 zł na okres 96 miesięcy. Powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w wysokości 2.066,89 w dniu 14 listopada 2016 roku pod rygorem wypowiedzenia umowy, po czym pismem z dnia 15 grudnia 2016 roku wypowiedział umowę kredytu. Na dzień 20 listopada 2017 roku na zadłużenie pozwanego składało się 36.401,73 zł należności głównej i 2.448,99 zł odsetek. Z tak ustalonych faktów sąd pierwszej instancji wywiódł wnioski, że powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie w świetle art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe (uzasadnienie k. 85 – 87).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany. Wyrok został zaskarżony w całości (apelujący wskazał na punkty 1 i 2 orzeczenia); zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

- a. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieusprawiedliwionym uznaniu, że pozwanemu skutecznie wypowiedziano umowę kredytu w sytuacji niedochowania przez powoda warunków umowy,
- b. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nieusprawiedliwionym uznaniu, że na dzień wypowiedzenia umowy istniało wymagalne zadłużenie pozwanego pozwalające na złożenie oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy kredytu.

W konsekwencji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu środka odwoławczego apelujący podnosił, że bank wraz z pozwem złożył wyciąg z ksiąg banku na dzień 21 marca 2017 roku, zaś jego oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy datowane jest na dzień 15 grudnia 2016 roku. Dowodem na wysokość zobowiązania pozwanego nie może być wyciąg z ksiąg bankowych, gdyż ten stwierdza tylko ogólną wysokość należności na rzecz banku na 21 marca 2017 roku. W żaden sposób nie wykazano braku obsługi kredytu w kwocie uprawniającej powoda do wypowiedzenia umowy kredytu. Bank nie przedstawił harmonogramu spłat, zatem nie można stwierdzić, że wpłaty dokonywane przez pozwanego miały zaniżoną wysokość uprawniającą bank do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu (apelacja k. 99 – 101).

Powód złożył w tej sprawie odpowiedź na apelację, w której wnosił o oddalenie apelacji (odpowiedź na apelację k. 108).

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja wywiedziona w tej sprawie podlegała oddaleniu, gdyż zaskarżony wyrok okazał się zgodny z prawem i prawidłowy.

Oba zarzuty apelacji zostały sformułowane jako dotyczące błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez nieuprawnione zdaniem skarżącego przyjęcie, że powód zasadnie wypowiedział pozwanemu umowę kredytową w sytuacji braku przedstawienia przez powodowy bank odpowiednich dowodów na taką okoliczność.

Oba powyższe zarzuty apelacyjne abstrahują od przedstawionych sądowi w tej sprawie dowodów. Na żądanie sądu powód złożył pełną historię operacji na rachunku bankowym wskazanym w § 3 punkt 4 umowy kredytowej, z której to historii wynika, iż przed datą wskazaną w wypowiedzeniu umowy, kredyt przestał być obsługiwany przez pozwanego. W sprawie nie został zgłoszony dowód przeciwko prawdziwości tego dokumentu, nie został on nawet przez pozwanego

zakwestionowany. W takiej sytuacji sąd pierwszej instancji słusznie poczynił ustalenia na podstawie przedstawionemu dokumentu, powołując zresztą tenże w pisemnych motywach wyroku.

Wypada nadto przypomnieć, że w procesie cywilnym strona powodowa winna wykazać okoliczności uzasadniające swoje żądanie; wykazanie okoliczności niweczących roszczenie obciąża już natomiast stronę pozwaną. Powód w toku procesu wykazał okoliczność zawarcia umowy, historię rozliczeń stron w związku z tą umową i wypowiedzenie umowy. Jeśli zatem pozwany chciałby skutecznie wobec sądu twierdzić, że wbrew twierdzeniom powoda dokonywał obsługi kredytu, albo że powód nie był uprawniony do naliczania zaległości kredytowej w przedstawiony sądowi sposób – winien był to sądowi wykazać. Obowiązkowi takiemu pozwany w toku postępowania nie sprostał. Ostatecznie zatem dokumentacja historii zawarcia, wykonywania i rozwiązania umowy kredytowej słusznie została oceniona przez sąd pierwszej instancji jako pełna i nie budząca wątpliwości, co skutkowało uwzględnieniem powództwa tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany, który zaciągnął w banku kredyt i zobowiązał się do jego spłaty, słusznie został więc przez sąd zobowiązany do wykonania przyjętego przez siebie zobowiązania.

Wobec niestwierdzenia przez sąd odwoławczy przesłanek uchylenia wyroku, branych pod uwagę z urzędu, na podstawie art. 385 K.p.c. orzeczono zatem o oddaleniu wywiedzionej w tej sprawie apelacji.

O zwrocie na rzecz pełnomocnika pozwanego kosztów działania z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714). Zastosowanie w tej sprawie miały w szczególności § 8 punkt 5 w związku z § 16 ust. 1 punkt 1 wskazanego aktu, dotyczące wysokości należnego pełnomocnikowi wynagrodzenia.